

admittere Gresstraffe og har roesværdigen undgaaet saadanne beskæmmende Straffe, som bruges i enkelte fremmede Armeer; ja, det har endog affaaft Krumflutning, som er ydmygende ved den Stilling, hvori Legemet sættes, og har den almindelige Mening imod sig, fornemmelig efterat Bærnepligten er udvidet til alle Stænder; men disse Grunde har man ikke fundet tilfræffelige til at foreslaae Pryglestraffens Afskaffelse, uagtet de vistnok i forøget Grad passe paa denne.

Hvad Straffens vanærende Natur angaaer, da er det ikke først den nyere Tids mere forfinede Sæder eller saakaldte forkeerte Frihedsideer, der have givet den hiint Attribut; nei — saaledes betragtedes det at faae Prygl fra Arilds Tid, og i de ældste Love, saavel hos vore Forsædre som hos andre Nationer, finde vi dette bestyrket *).

til at sløve mine Følelser og herde mit Sind". — Iøvrigt har denne Afhandling, med dens indtil det Dyrørende i Detail gaaende Beskrivelser af Straffens Execution og dens physiske Virkninger samt dens forunderlige, en sunden Tid tilhørende Raisonnements og Paaastande, end mere overtydet mig om, at mine Anskuelse ere vel grundede.

En Artikel i samme Bind af bemeldte Tidsskrift Pag. 8 ff. under Overtitfel: „Noget om Svædetens Love“, der ogsaa gaaer ud paa at forsvare Brugen af Tampen, er mærkelig nok ved den Tone, der gaaer igjennem den, og Stilen, hvori den er affattet, men er med Hensyn til Qvæstionens Løsning uden Betydning.

*) Vi behøve blot at mindes Goliaths Ord til David (1 Sam. Bog 17, 43), og at fustigatio efter den romerske Lovgivning kun var anvendelig paa Tralle, samt at efter vore ældre Love Bøderne for Hug og Slag vare ligesaa høie som for Saar, og for Stanslug endog som for Hulsaar. „Fordi“, siger Waldemars sjællandske Lov, „at det tykke Mand meest Stam, at blive slaet paa Skindet“ (hælg baarth, mørbanket), og Lovfortolkeren And. Sunesen siger: „store Skjændsel pleier at følge den Prygled af Pryglene, end den Saarede af Saaret“. Saxo angiver det som Grund til Bitherlagsrettens strenge Straf for Slag med Stok, at man med saadanne pleier at borttage Hunde. „I den Grad“, siger han, „satte vore Forsædres Gresfølelse den største

Hvad der lader sig anføre mod Brugen af „Gresstraffen“, lader sig i fuldt Maal anvende paa den legemlige Straf. Den er netop kun skiftet til at sløve og forhærde, hvor den ikke fremavler en slavisk, udsel Tankemaade, der ene ved Frygt lader sig paavirke. Forbedring har jeg aldrig seet den fremvirke, og dens Natur strider jo ogsaa ligesom imod dette Siemed; tværtimod er det ingenlunde usædvanligt, at den fremavler Forrivelse og Selvmord.

Paa Grund af dens særegne Natur, forekommer den legemlige Straf mig at være aldeles upassende for Respects- og Subordinationforbrydelser, Desertion og overhovedet alle de Forbrydelser, som ikke ere abjectæ indolis, s: vise et forvorpent, nederdrægtigt Gemyt. Dette gjælder med Hensyn til de førstnævnte tvende Slags Forbrydelser end mere, naar Armeen rekrutteres paa den Maade, som nu er Tilfældet, idet de navnlig, foruden at blive mere hyppige, antage en noget anden Charakter.

Det er et gammelt Omqvæd, som de af hiin Straffeforsvarere, der ville ansees for humane, bruge, naar de sige: vi ville ikke misbruge, maaffee ikke engang anvende denne Straf, men den maa dog existere; Folkene maae vide, at de kunne faae Prygl, selve denne Tanke vil bedre end nogen anden virke til Lovens Overholdelse. Heri kan jeg naturligviis ikke være entig; selve Existensen af Straffen virker demoraliserende. Tanken om, at kunne blive behandlet paa en Menneket uværdig Maade, at være, som det hedder, under Stoffen eller Tampen, maa virke nedtrykkende paa enhver ærefjær Mand, gjøre ham hans Stilling utaalelig og maaffee endog bringe ham didhen, hvor Straffetrudselen skulde hindre ham at komme.

At den corporlige Straffes Execution for ethvert ufordærvet, uhardt Gemyt, som allerede bemærket, oppvækker Bæmmelse, Afsty og oprø

Forhaanelse i vanærende Slag. Ja, Adam af Bremen siger, hvor han taler om Nordboernes Frihedslust: „De miste hellere Livet, end taale Prygl“. Herimod tage de i de citerede tvende Afhandlinger udtalte Formening og Grundsætninger sig ganske forunderligt ud.